

[Mimi Jakobsen]

man vil sige, så må vi lave gymnasiet om. Det finder vi ikke; vi må lave procenterne om. Vi må skabe nogle andre tilbud og lade gymnasiet være, som gymnasiet er.

Nu blev vi af nogen bebrejdet - der lå sådan en lille undertone om det - at vi selv havde været ude om denne her ballade omkring EFG og mesterlæren, fordi vi havde stået i vejen for mesterlærens afskaffelse. Må jeg dertil sige, at når det gælder de problemer, der er omkring gymnasiet, er også dette ting i allerhøjeste grad medansvarligt: det er selvforskyldte problemer. Man har først lempet adgangen til gymnasiet for ca. 2 år siden, hvor man vedtog, at uanset om eleven havde gået på grundkursus eller udvidet kursus, kunne vedkommende gå i gymnasiet, hvis han eller hun havde bestået med tilfredsstillende resultat. Det lukker sluserne op. Senere har man fundet det rigtigt at lade latinen udgå som krav til det sproglige gymnasium; det trækker yderligere ind. Og jeg venter ikke med længsel, men uden større overraskelse, at man inden for de nærmeste år også vil lade tysk falde som adgangskrav, og så har man i hvert fald den frie adgang.

Spørgsmålet er så, hvad vi skal stille op med de unge mennesker i gymnasiet, og hvad vi skal stille op med dem, når de kommer ud som studenter.

Jeg mener stadig væk, at et meget vigtigt spørgsmål er, hvilke uddannelser der overhovedet skal være krav om studentereksamen til. Nu har flere af ordførerne været inde på det, og det er jeg meget glad for, for det tyder på, at der bliver gjort noget ved det.

Det er klart, at der bag forskellige organisationers krav om studentereksamen ligger løbspørgsmål, lønkrav, skjulte forbedringer, og det er der ikke noget at sige til, for det er fagforeningernes opgave. Men på den anden side er det også givet, at dér stopper al tale om solidaritet med restgruppen, om at trække dem med, for det er helt givet, at det forstørret retsgruppens omfang og svækker deres muligheder.

Det, som en rimelig god realeksamen tidligere kunne give adgang til: bankassistent, sygeplejerske, og hvad det nu kan være, kræves der i dag studentereksamen til, og det er ikke forsvarligt, ikke rimeligt.

Hvorfor gør man så det? Ja, ud over de lønmæssige krav, som dette selvfølgelig medfører, er det givet, at det også skyldes en

manglende tillid til folkeskolens afgangsprøver. Til trods for at vi har udvidet undervisningspligten fra 7 til 9 år, har man altså ikke formået at skabe den tillid til afgangsprøverne fra folkeskolen i dag, som ville kunne stille denne udvikling i bero.

Hvem gavner vi så? Jeg mener i hvert fald ikke, vi gavner de svage elever eller restgruppen, som vi endnu ikke har hørt nogen ytre sig imod. Jeg går ud fra, vi alle er enige om, at de skal hjælpes, om end ikke på bekostning af de andre.

Så har der været talt en del om ungdomsarbejdsløsheden. Givet er det nok, at der i hvert fald er en stor geografisk spredning med hensyn til, hvor hårdt ungdomsarbejdsløsheden rammer. Man har i kommuner været ude for, at vi har søgt med lys og lygte for dog at finde et par enkelte, vi kunne sætte til et eller andet: klippe pensionisternes hække eller rode op i kanalerne. Det er jo paradoksalt nok, at hver eneste gang man forsøger at finde noget meningsfyldt at tilbyde disse unge mennesker, har vi fagforeningerne på halsen, for det vil man ikke tolerere, så langt strækker solidariteten sig ikke. Ergo må vi finde nogle temmelig meningsløse projekter at sende de unge mennesker til, og de modtager det såmænd også i den ånd, det er givet, for de kan ikke finde nogen interesse i det. Vi har genbrugsprojekter i gang, hvor fremmedprocenten er under 40, og hvad sker der? Der sker det, at efter et halvt år forsvinder de unge mennesker fra disse projekter ud i arbejdsløshedsunderstøttelsen. Vi kanaliserer dem selv derind. Vi skaber problemer for dem ved gennem de kommunale aftaler at give dem f. eks. 39 kr. i timen, tror jeg det er i øjeblikket i Københavnsområdet. Det kan det private erhvervsliv eller en lærlingeplads ikke konkurrere med. Det er en bjørnetjeneste, vi gør dem. Man fremmer den passive holdning, som desværre mødes rundt omkring: jeg har ikke noget arbejde, hvad agter samfundet at gøre for det? Man spiller tilbage hele tiden: det er samfundet, der er noget galt med; man sætter sig ikke ned og skriver et par ansøgninger.

Det er helt givet, at disse problemer presser sig gevaldigt på, og jeg vil i lighed med andre ordførere takke de radikale for, at de har bragt det frem.

Vi er også i CD meget indstillet på at drøfte det, og som sædvanlig, som vi plejer